

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Jana Čížka a soudců JUDr. Bc. Kryštofa Horna a Mgr. Ing. Lenky Bursíkové ve věci

žalobkyň: a) **Leponar plus, s. r. o.**, IČO: 29016967
sídlem Korunní 1302/88, Praha 10
zastoupena advokátem Mgr. Matějem Skalickým
sídlem Krkonošská 1512/11, Praha 2
b) **Relocation CEE, s. r. o.**, IČO: 27205126
sídlem Mojžírova 1710/15, Praha 4
zastoupena advokátkou JUDr. Ivanou Seifertovou
sídlem Legerova 1820/39, Praha 2

proti
žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Praze**
sídlem Pod Sídlištěm 1800/9, Praha 8

za účasti: **MONETA Money Bank, a s.**, IČO: 25672720
sídlem Vyskočilova 1442/1b, Praha 4
zastoupena advokátem Mgr. Markem Lošanem
sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1

o žalobách proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2016, č. j. ZKI PR-O-69/598/2016-8,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 8. 2016, č. j. ZKI PR-O-69/598/2016-8, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni a) náhradu nákladů řízení ve výši 19 456 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. Matěje Skalického, advokáta.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni b) náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Ivany Seifertové, advokátky.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobkyně a) a žalobkyně b) se žalobami podanými podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhají zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný k odvolání obou žalobkyň změnil rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Středočeský kraj, Katastrální pracoviště Praha - východ (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 6. 4. 2016, č. j. OR-471/2014-209 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), tak, že do druhého výroku doplnil katastrální území, v němž se vymezené nemovitosti nacházejí. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně nevyhověl nesouhlasu s provedením opravy chyby v katastrálním operátu podle § 36 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí, ve znění účinném do 18. 9. 2016 (dále jen „katastrální zákon“), a rozhodl tak, že v souboru popisných informací je k pozemkům parc. č. st. X, parc. č. X a parc. č. X v k. ú. B. zapsáno zástavní právo smluvní ve prospěch osoby zúčastněné na řízení pro specifikované pohledávky, které bylo zřízeno smlouvou ze dne 27. 2. 2007, zapsanou v katastru nemovitostí pod č. j. V-2179/2007-209.
2. Žaloby byly nejprve podány k Městskému soudu v Praze, a to žalobkyní a) dne 14. 10. 2016 a žalobkyní b) dne 17. 10. 2016. Po jejich spojení Městským soudem v Praze ke společnému projednání usnesením ze dne 17. 2. 2020, č. j. 10 A 185/2016 - 29, byly usnesením téhož soudu ze dne 10. 3. 2020, č. j. 10 A 185/2016 - 32, postoupeny z důvodu místní nepříslušnosti Krajskému soudu v Praze.

Obsah žalob a vyjádření účastníků

3. Žalobkyně a) předesílá, že je na základě smlouvy o zřízení zástavního práva ze dne 27. 11. 2013 zástavní věřitelkou ze zástavního práva zatěžující pozemek parc. č. st. X, jehož součástí je budova č. p. X, a pozemky parc. č. X a parc. č. X, vše v obci a katastrálním území B. (dále též jen „předmětné nemovitosti“), které zajišťuje pohledávky ve výši 2 500 000 Kč včetně příslušenství ze smlouvy o úvěru ze dne 27. 11. 2013, budoucí pohledávky do celkové výše 5 000 000 Kč vzniklé nejpozději do 31. 12. 2018 a budoucí pohledávky do celkové výše 7 500 000 Kč vzniklé nejpozději do 31. 12. 2018. Oznámením o opravě chyby v údajích katastru nemovitostí ze dne 5. 11. 2014, č. j. OR-471/2014-209 (dále jen

„oznámení o opravě“), byla ve smyslu § 36 odst. 3 katastrálního zákona provedena oprava údajů v katastru nemovitostí spočívající v zápisu zástavního práva smluvního k výše uvedeným nemovitostem ve prospěch osoby zúčastněné na řízení (dále jen „původní zástavní věřitel“ nebo „banka“) pro pohledávku ve výši 8 570 000 Kč a pro budoucí a jiné pohledávky ve výši 8 570 000 Kč. Toto zástavní právo bylo zřízeno smlouvou ze dne 27. 2. 2007 a zapsáno v katastru nemovitostí pod č. j. V-2179/2007-209.

4. Žalobkyně a) uvádí, že s oznámením o opravě se seznámila až dne 13. 4. 2015, a to prostřednictvím trestního spisu vedeného Policií České republiky. Z tohoto důvodu zaslala dne 16. 4. 2015 správnímu orgánu I. stupně nesouhlas s opravou provedenou dle oznámení o opravě, který odůvodnila porušením § 36 odst. 3 katastrálního zákona, neboť jí oznámení o opravě nedoručil, a tím, že pro opravu chyby v katastrálním operátu nebyly splněny podmínky. Provedenou opravou fakticky došlo ke změně v pořadí zapsaných zástavních práv, poněvadž zástavní právo žalobkyně a) se z prvního v pořadí stalo až druhým v pořadí. Nesouhlasu žalobkyně a) správní orgán I. stupně prvostupňovým rozhodnutím a po něm žalovaný napadeným rozhodnutím nevyhověli. Žalobkyně a) namítá, že institut opravy chyby v katastrálním operátu neslouží k provádění změn v zápisu natolik závažných, že tím je přímo zasahováno do práv ostatních subjektů, v tomto případě žalobkyně a). Pokud na straně příslušného katastrálního úřadu došlo k pochybení natolik závažnému, že mělo za následek výmaz zástavního práva, které dle následného zhodnocení vymazáno být nemělo, nelze takovou opravu dle názoru žalobkyně provést opravou operátu bez toho, aby této opravě předcházelo příslušné soudní rozhodnutí. Na podporu svého právního názoru odkazuje na komentář k § 36 katastrálního zákona.
5. Žalobkyně a) tedy byla zkrácena na svých právech, která jí přísluší jako zástavnímu věřiteli s nejvýhodnějším pořadím, a to takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí. Žalobkyně a) je přesvědčena o tom, že její dobrá víra v zápis v katastru nemovitostí musí požívat totožné ústavní ochrany jako právo původního zástavního věřitele, přičemž odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 17. 4. 2014, sp. zn. I. ÚS 2219/2012. K tomu přistupuje rovněž laxní přístup původního zástavního věřitele, který se po dlouhou dobu (přibližně rok a půl) údajně chybným zápisem v katastru nemovitostí vůbec nezabýval. Naopak žalobkyně jednala po celou dobu v dobré víře ve správnost zápisu v katastru nemovitostí při zajištění své pohledávky zřízením zástavního práva k předmětným nemovitostem, a to s ohledem na princip materiální publicity těchto zápisů. Žalobkyně a) navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.
6. Žalobkyně b) úvodem zrekapitulovala soukromoprávní jednání mezi ní, původním zástavním věřitelem a předchozími vlastníky předmětných nemovitostí – M. A. – Š. a J. Š. (dále jen „manželé Š.“). Rovněž žalobkyně b) vyjádřila nesouhlas s opravou provedenou dle oznámení, jemuž však nebylo vyhověno prvostupňovým rozhodnutím a posléze napadeným rozhodnutím. Žalobkyně b) předně namítá, že zástavní právo původního zástavního věřitele zaniklo s ohledem na § 170 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „obč. z.“) ze zákona, a to již v roce 2009 uzavřením dohody o narovnání ze dne 12. 2. 2009 mezi původním zástavním věřitelem a manželý Š.. Žalobkyně b) odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 23. 5. 2007, sp. zn. 29 Odo 1065/2006, a poukazuje na skutečnost, že dohodu o narovnání připravovala sama banka. Rovněž návrh smlouvy o postoupení pohledávky ze dne 7. 1. 2011 uzavřené mezi bankou jako postupitelem a žalobkyní b) jako postupníkem (dále jen

„smlouva o postoupení pohledávky“), byl připraven bankou. Žalobkyně b) zpochybňuje skutkovou verzi banky, podle níž byla žalobkyně b) jako postupník oprávněna k provedení změn v osobě zástavního věřitele až poté, co splní svůj závazek uvedený v čl. III, odst. 1 smlouvy o postoupení pohledávky, tedy provede úplatu za postoupení pohledávky ve výši 9 010 080,91 Kč na účet postupitele, a to ve lhůtě nejpozději 10 pracovních dnů od podpisu této smlouvy. Banka operuje s odkládací podmínkou účinnosti smlouvy až po splnění závazku postupníka, nicméně taková podmínka není ve smlouvě vůbec obsažena, nehledě k tomu, že zástavní právo banky zaniklo ze zákona již ke dni 12. 2. 2009, jak bylo výše uvedeno.

7. Žalobkyně b) dále namítá, že banka nikdy platně od smlouvy o postoupení pohledávky neodstoupila, neboť odstoupení nedoručila žalobkyni b), ale jinému subjektu, který nebyl účastníkem smluvního vztahu. Zástavní právo banky tedy zaniklo rovněž v souladu s § 584 obč. z. splynutím osob zástavního dlužníka a zástavního věřitele na základě smlouvy o postoupení pohledávky, která je dle žalobkyně b) doposud platnou a účinnou, ve spojení s uzavřením kupní smlouvy ze dne 27. 6. 2011 mezi žalobkyní b) a manželý Š. (dále jen „kupní smlouva“), jejímž předmětem byly předmětné nemovitosti. Právními účinky vkladu vlastnického práva do katastru nemovitostí nastaly ke dni 26. 9. 2011. Na podporu svých tvrzení odkazuje žalobkyně b) na pravomocný rozsudek Okresního soudu Praha-východ ze dne 8. 12. 2012, č. j. 3 C 212/2011 - 54, kterým byla zamítnuta žaloba banky proti manželům Š. na nařízení soudního prodeje zástavy – předmětných nemovitostí – proto, že banka neměla vůči manželům Š. zajištěnou pohledávku s ohledem na její postoupení třetímu subjektu. V otázce, proč nemělo být návrhu banky na opravu chyby v katastrálním operátu vyhověno, a k roli katastrálních úřadů odkazuje žalobkyně b) na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 6. 3. 2008, sp. zn. 7 Tdo 1397/2007. Žalovaný v rozporu s § 36 katastrálního zákona zasáhl do vlastnického práva žalobkyně b) na základě pouhého tvrzení banky. Opravou chyby totiž nemůže dojít ke změně právních vztahů k nemovitosti, přičemž žalobkyně a) v této souvislosti odkázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 3. 1. 2005, sp. zn. 22 Cdo 1840/2003, a na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 2 As 80/2003 - 80.
8. Žalobkyně b) rovněž poukazuje na to, že správní orgány obou stupňů na jedné straně považují za chybu, že si správní orgán I. stupně v řízení o výmazu zástavního práva neověřil, zda došlo k zaplacení za postoupenou pohledávku novým věřitelem (jakkoli je tato informace v dané věci bezvýznamná) a současně na straně druhé si tuto skutečnost ani jeden ze správních orgánů neověřil, přestože ji považuje za významnou, v rámci řízení o odstranění chyby, tedy při zpětném zápisu zástavního práva. Správní orgány obou stupňů vyšly při rozhodování z pouhého tvrzení banky, aniž vznesly dotaz směrem k žalobkyni b) ohledně plnění smlouvy o postoupení pohledávky. Pokud tedy mělo k výmazu zástavního práva banky dojít údajnou chybou, při provedení její opravy je postupováno opět chybně. Správní orgány obou stupňů nadto zvýhodnily banku, jelikož její tvrzení automaticky pokládají za nesporná. Žalobkyně b) navrhuje zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.
9. Žalovaný úvodem stručně zrekapituloval předmět řízení a skutečnosti, které mu předcházely. V žalobách nejsou dle žalovaného uváděny žádné nové skutečnosti, argumentace je totožná jako v podaných odvoláních, a žalovaný proto plně odkazuje na napadené rozhodnutí a obsah správního spisu. Žalovaný poukazuje na toliko evidenční funkci katastru nemovitostí, z čehož plyne, že orgány na úseku zeměměřictví a katastru

nejsou oprávněny činit si závěry o případné neplatnosti nabývacích titulů ani o skutečném vlastnickém právu. Žalovaný uvedl, že na základě ohlášení zániku zástavního práva k předmětným nemovitostem ze dne 6. 2. 2013, jejíž přílohu tvořila úředně ověřená kopie smlouvy o postoupení pohledávky, založil záznamové řízení pod sp. zn. Z-3749/2013-209 a provedl změnu v osobě zástavního věřitele. V rámci opravy chyby se tedy neposuzovala dohoda o narovnání z roku 2009, ale znění podmínek stanovených ve smlouvě o postoupení pohledávky.

10. Účinnost smlouvy o postoupení pohledávky byla podmíněna splněním podmínky stanovené v ustanovení čl. III odst. 1, spočívající v úhradě úplaty za postoupenou pohledávku na účet banky jako postupitele. Vzhledem k tomu, že tato podmínka nebyla ani v náhradním termínu dodržena, což bylo doloženo kopií doručanky, banka od smlouvy o postoupení pohledávky odstoupila. Tuto skutečnost potvrzuje i to, že dne 27. 6. 2011 byla mezi žalobkyní b) a manžely Š. uzavřena kupní smlouva, v jejímž čl. III je uvedeno, že část kupní ceny byla uhrazena před podpisem smlouvy a zbývající část bude uhrazena na účet banky v souladu s ujednáními smlouvy o postoupení pohledávky. Vklad vlastnického práva byl povolen rozhodnutím sp. zn. V-10491/2011-209 s právními účinky vkladu 26. 9. 2011. Úhrada dohodnuté částky ve prospěch banky (ze smlouvy o postoupení pohledávky) však nebyla doložena.
11. Dle žalovaného tak v souladu s ujednáními smlouvy o postoupení pohledávky zástavní právo banky nezaniklo. Předmětem řízení o opravě chyby je tedy bezesporu posouzení, zda byla naplněna ustanovení této smlouvy o postoupení pohledávky a zda bylo možné provést i předmětný výmaz zástavního práva ve prospěch banky. Žalovaný poukazuje rovněž na to, že žalobkyně b) byla v rámci řízení o opravě chyby opakovaně vyzvána k doložení či doplnění obsahu vedeného spisu, avšak nikdy této možnosti nevyužila a žádné doklady o žádosti o odložení zaplacení či potvrzení dokládající úhradu sjednané částky vyplývající ze smlouvy o postoupení pohledávky nepředložila. Usnesení Okresního soudu Praha-východ ze dne 8. 12. 2012, č. j. 3 C 212/2011 - 54, nelze v řízení o opravě chyby použít, neboť jím soud nerozhodoval o předmětu opravy chyby, ale o návrhu na prodej zástavy k uspokojení pohledávky zástavního věřitele. K namítanému rozporu s § 36 katastrálního zákona při opravě chyby žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Má za to, že v posuzovaném případě šlo o zjevný omyl. Žalovaný postupoval v intencích rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 - 103, ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 As 46/2008 - 134, a ze dne 30. 5. 2008, č. j. 7 As 61/2007 - 88.
12. Z této judikatury a odkazem na listiny založené ve sbírce listin katastru nemovitostí lze proto pro účely vymezení pojmu „zřejmý omyl“ dospět k závěru, že za chybný údaj katastru vzniklý zřejmým omylem při vedení a obnově katastru lze označit takový údaj, který je, jako v projednávané věci, v rozporu s listinou, která byla podkladem pro jeho zápis. Chybný údaj katastru vzniklý zřejmým omylem při vedení a obnově katastru je katastrální úřad povinen opravit na základě listiny, která by byla podkladem pro zápis. V tomto případě však žádná taková listina v katastru nemovitostí není. Účastníci řízení byli opakovaně seznámeni s obsahem spisové dokumentace a nikdo nenamítal ani nezpochybňoval skutečnost uvedenou v seznámení s podklady i v návrhu na opravu chyby, a to že důvodem pro opravu chyby je skutečnost, že by žalobkyně b) či jiný oprávněný splnili smluvní ujednání o úhradě vyplývající z plnění smlouvy o postoupení pohledávky. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, náhradu nákladů nepožaduje.

13. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně a) uvedla, že k zásadnímu pochybení došlo již v postupu správního orgánu I. stupně, stejně jako byl chybný jeho postup již v rámci řízení předcházejícího (vedeného pod č. j. Z-3749/2013-209), kterým provedl změnu zástavního věřitele. V obou případech správní orgán I. stupně neposoudil správně předložené podklady, neboť nezkontroloval splnění odkládací podmínky účinnosti předložené smlouvy o postoupení. Pokud by správní orgán I. stupně postupoval správně, nedošlo by k provedení změny v osobě zástavního věřitele, a tedy ani k výmazu zástavního práva, neboť nedošlo k účinnému postoupení pohledávky, neboť odkládací podmínka účinnosti smlouvy o postoupení nebyla řádně splněna, přičemž v důsledku svého nesprávného postupu tento nedostatek pominul. V době, kdy žalobkyně a) jednala o poskytnutí úvěru žalobkyni b), byla obě řízení (Z- 2586/2013-209, Z-3749/2013-209) již ukončena a zástavní právo banky vymazáno. O těchto okolnostech neměla žalobkyně a) povědomost a byla v dobré víře ve správnost zápisu v katastru nemovitostí, tedy že předmětné nemovitosti nejsou zatíženy žádným omezením vlastnického práva.
14. Žalobkyně a) byla obeslána až oznámením o opravě, k níž došlo až poté, co bylo k předmětným nemovitostem zapsáno zástavní právo ve prospěch žalobkyně a). Tím bylo zástavní právo žalobkyně a) odsunuto na druhé místo. Podle názoru žalobkyně a) lze způsobem podle § 36 katastrálního zákona opravit pouze takové chyby, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru. V daném případě se však nejednalo o zřejmý omyl, jak je vykládán též ustálenou judikaturou (např. rozsudek NSS ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 307/2016 - 38), nýbrž o nesprávné posouzení předložených listin a z toho plynoucí nesprávný postup, důsledkem čehož byl výmaz zástavního práva banky. Žalobkyně a) v další části repliky rozvádí okolnosti, za nichž bylo zapsáno její zástavní právo k předmětným nemovitostem, a popisuje její snahu domoci se náhrady škody u žalovaného.
15. Nezákonnost napadeného rozhodnutí žalobkyně a) spatřuje zejména v tom, že jeho vydáním byla „zhojena“ nesprávnost předcházejícího úředního postupu, aniž by měla také možnost se proti tomuto nesprávnému úřednímu postupu bránit, neboť vydání rozhodnutí o opravě chyby je zřejmě formálně správným postupem z pohledu katastrální evidence, nicméně účelem institutu opravy chyby v údajích katastru nemůže být znemožnit subjektu, jenž byl dotčen nesprávným úředním postupem, obranu proti němu. To, že k nesprávnému úřednímu postupu došlo, je doloženo již tím, že chybný postup byl „napraven“ jeho opětovným zápisem. Žalobkyně a) uzavřela, že na podané žalobě trvá. Žalovaný neměl žádosti o opravu chyby vyhovět a již provedený výmaz (jakkoliv mohl být proveden nesprávně) opravou chyby odstranit. Proti výmazu zástavního práva, dle tehdy platné právní úpravy prováděné záznamem, bylo možné se ve správním soudnictví domáhat ochrany v řízení o ochraně před nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu (dle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 - 98).
16. K podaným žalobám se vyjádřila rovněž banka, jež zrekapitulovala skutkové pozadí věci počínaje uzavřením smlouvy o hypotečním úvěru mezi ní a manžely Š. dne 27. 2. 2007 a dále banka přestřela svůj názor na správnost napadeného rozhodnutí. Vychází z toho, že žalobkyně b) v oznámení o zániku zástavního práva banky a žádosti o provedení výmazu jejího zástavního práva úmyslně správnímu orgánu I. stupně zamlčela, že smlouva i postoupení pohledávky nikdy nenabyla účinnosti. Správní orgán I. stupně zanedbal své povinnosti, neověřil si relevantní skutečnosti, ani si nevyžádal doplnění dalších podkladů a

v rozporu s podkladovou listinou vymazal z katastru dosud zapsané údaje. Dále banka odkázala na obdobnou judikaturu, na kterou odkazuje i žalovaný. Katastrální úřad je oprávněn provést opravu chyby v katastrálním operátu podle § 36 katastrálního zákona za situace, kdy se jedná o omyl týkající se skutkových okolností (*error facti* – zejména případy chyb v psaní a počítání, jako zápis jiných údajů, zápis údajů neobsažených v podkladové listině či např. i opomenutí zapsat údaj v podkladové listině obsažený), tak omyl právní (*error iuris* – např. zápis právního vztahu, který právní řád nezná, či zápis skutečnosti na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené katastrálním zákonem). Omyl je přitom charakteristický vždy tím, že je v něm obsažen lidský činitel. Napadené rozhodnutí považuje za věcně správné.

17. K žalobě žalobkyně a) banka rovněž shrnula relevantní skutkový stav a uvedla, že je nepřipadný odkaz na judikaturu Ústavního soudu týkající se nabytí vlastnického práva od nevlastníka za určitých podmínek, kdy je na místě upřednostnit dobrou víru pozdějšího nabyvatele ve správnost zápisu v katastru nemovitostí. V daném případě se však nejedná o právo vlastnické, nýbrž o právo zástavní, přičemž banka poukazuje na rozdíly mezi těmito věcnými právy. Podle judikatury Nejvyššího soudu rovněž platí, že „*stavem katastru nemohou být dotčeny skutečné právní vztahy k nemovitosti. Neodpovídá-li stav katastru skutečnému právnímu stavu, nemá dobrá víra zástavního věřitele žádný právní význam.*“ Pokud tedy zástavní právo banky platně vzniklo a na základě hmotněprávních vztahů nezaniklo, nemá výmaz zástavního práva žalobkyně a) žádný vliv na jeho trvání. Její zástavní právo, bez ohledu na stav zapsaný v katastru nemovitostí, mohlo platně vzniknout vždy jen a pouze v pořadí až za zástavním právem banky, neboť její zástavní právo vzniklo již s účinky ke dni 6. 3. 2007. Dobrá víra žalobkyně a) tedy nemůže mít žádný vliv na pořadí jejího zástavního práva, přičemž napadeným rozhodnutím nemůže být v žádném případě dotčena existence platně vzniklého zástavního práva banky ani jím nemůže být ovlivněna existence či pořadí zástavního práva žalobkyně a).
18. K žalobě žalobkyně b) banka poukázala na její nesprávné tvrzení, že již v době vydání rozhodnutí o výmazu zástavního práva banky mělo dojít k zániku pohledávky banky. Argumentace banky se pak soustřeďuje na vyvrácení tvrzení žalobkyně b) jednak ohledně zániku zástavního práva v důsledku uzavření dohody o narovnání mezi bankou a manželou Š., dále ohledně změny v osobě věřitele v důsledku uzavření smlouvy o postoupení pohledávky mezi bankou jako postupitelem a žalobkyní b) jako postupníkem a konečně ohledně zániku zástavního práva v důsledku splnutí osoby zástavního věřitele a vlastníka zástavy v osobě žalobkyně b).
19. Banka rovněž poukázala na trestní řízení vedené proti zástupkyni žalobkyně b) v souvislosti s projednávanou věcí, které dosud nebylo pravomocně skončeno. Banka navrhla v této souvislosti přerušení řízení do pravomocného skončení předmětného trestního řízení. Ve vztahu k napadenému rozhodnutí banka navrhla zamítnutí žaloby a vůči oběma žalobkyním uplatnila nárok na náhradu nákladů řízení.
20. Žalovaný v duplice setrval na svém vyjádření k žalobě žalobkyně a). Nadto upozornil, že je nutno brát v potaz evidenční funkci katastru nemovitostí, přičemž orgány na úseku zeměměřictví a katastru nejsou oprávněny činit si závěr o případné neplatnosti nabývacích titulů ani o skutečném vlastnickém právu. O skutečném stavu věcných práv rozhoduje soud na základě žaloby o určení právního vztahu k nemovitosti. V podrobnostech žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. S argumentací osoby zúčastněné

na řízení se žalovaný ztotožnil. Nadále je přesvědčen, že rozhodl správně a v souladu s právními předpisy. Setrval na procesním návrhu žalobu zamítnout.

21. Krátce před nařízeným jednáním se znovu vyjádřily obě žalobkyně a banka.
22. Žalobkyně a) uvedla, že insolvenční správce žalobkyně b) proti bance zahájil incidenční spor žalobou na popření pohledávky, ve kterém rovněž poukazuje na to, že obnovení zápisu zástavního práva banky je nezákonné, neboť chybné údaje v katastru nevznikly zřejmým omylem. Zopakovala, že správní orgán I. stupně chybně posoudil naplnění podmínek pro zánik zástavního práva banky, nejedná se však o skutečnost, kdy by provedení výmazu bylo chybou v zápisu údajů neobsažených v podkladové listině. Zužující je také výklad banky, podle kterého se princip materiální publicity vztahuje jen na vlastnické právo a nikoliv i na právo zástavní.
23. Žalobkyně b) znovu poukázala na výsledek občanskoprávního řízení ve výše zmíněné věci sp. zn. 3 C 212/2011, proti jehož výsledku se banka neodvolala. Podle žalobkyně b) je v právním státě nepřípustné, aby správní orgán nejprve učinil nějaký úkon a pak náhle „prozřel“ a své rozhodnutí po více než půl roce zcela obrátil. Poukázala na rozsudek NSS ze dne 14. 3. 2011, č. j. 4 As 34/2010 - 41, dle kterého řízení o opravě chyby v katastrálním operátu neslouží jako opravný prostředek proti již provedeným zápisům.
24. Banka zopakovala a shrnula svou výše uvedenou argumentaci. Setrvala na svém stanovisku, že napadané rozhodnutí je věcně správné, a odkázala při tom na judikaturu citovanou již dříve žalovaným. Žaloba žalobkyně a) není důvodná, neboť jí nemůže svědčit dobrá víra v pořadí zástavních práv, což plyne z judikatury civilních soudů. Opravou zápisu v katastru nemovitostí ani napadeným rozhodnutím nebylo pořadí zástavních práv jakkoliv dotčeno. Ohledně žaloby žalobkyně b) banka zopakovala svou interpretaci účinnosti a důsledků výše zmíněných soukromoprávních jednání.
25. Při ústním jednání účastníci i banka setrvali na svých procesních stanoviscích a argumentaci. Žalobkyně a) zdůraznila, že správní orgán I. stupně při opravě nezkoumal, zda znovuzapsané zástavní právo banky nezaniklo z jiného důvodu, např. v důsledku privativní novace při uzavření dohody o narovnání. Žalovaný k tomu uvedl, že tento důsledek zkoumal a došel k závěru, že ve sbírce listin se žádný podklad pro výmaz zástavního práva banky nenachází. Banka v souvislosti s výše zmíněným incidenčním sporem uvedla, že současně je veden incidenční spor druhý, kde je banka naopak na straně žalující. Ani jeden z těchto sporů však nebyl doposud insolvenčním soudem rozhodnut.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

26. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 19. 9. 2014 byl bankou podán správnímu orgánu I. stupně podnět k odstranění nesprávnosti zápisu v katastru nemovitostí. Z podání vyplývá, že žalobkyně b) uzavřela dne 7. 1. 2011 s bankou smlouvu o postoupení pohledávky za manžely Š. jako úvěrovými dlužníky ze smlouvy o hypotečním úvěru, která byla zajištěna zástavním právem smluvním ve prospěch banky k předmětným nemovitostem, v té době ve vlastnictví manželů Š.. Banka v podání uvedla, že účinnost postoupení pohledávky byla smluvně odložena až na okamžik, kdy žalobkyně b) jako postupník splní závazek spočívající v úhradě sjednané úplaty za postoupení pohledávky na účet banky. Žalobkyně b) však úplatu neuhradila, a to ani částečně ani v náhradním termínu. Banka proto od smlouvy odstoupila dopisem, který byl žalobkyni b) doručen dne 14. 4. 2011. Dále banka uvedla, že dne 27. 6. 2011 byla mezi manžely Š. a žalobkyní b) uzavřena kupní smlouva, na

jejímž základě došlo k převodu vlastnického práva k předmětným nemovitostem s právními účinky vkladu ke dni 26. 9. 2011. Dle banky je zjevné, že k postoupení pohledávky nikdy nedošlo, neboť smlouva o postoupení pohledávky nikdy nenabyla účinnosti. Žalobkyně b) se proto nikdy nestala věřitelem manželů Š., nikdy tak nedošlo ani ke splnutí práv a povinností zástavního dlužníka a zástavního věřitele v osobě žalobkyně b), a nemohlo tak ani dojít k zániku zástavního práva banky k předmětným nemovitostem. Banka navrhla prověření celé záležitosti a odstranění nesprávnosti v zápisu práv k předmětným nemovitostem.

27. Přípisem ze dne 5. 11. 2014 oznámil správní orgán I. stupně žalobkyni b) a bance opravu chyby v údajích katastru nemovitostí, spočívající v obnovení zápisu zástavního práva smluvního ve prospěch banky. V odůvodnění uvedl, že se dopustil při zápisu změny věřitele v rámci řízení sp. zn. Z-3749/2013-209 zřejmého omylu spočívajícího v tom, že si neověřil, zda smlouva o postoupení pohledávky je účinná a zda došlo ke změně věřitele a tím i k zániku zástavního práva. Návrhu banky správní orgán I. stupně vyhověl, neboť je zřejmé, že došlo k chybě v údajích katastru podle § 36 odst. 1 katastrálního zákona.
28. S tímto postupem žalobkyně b) vyjádřila nesouhlas, čímž bylo zahájeno v této věci správní řízení. Přípisem ze dne 10. 2. 2015 správní orgán I. stupně oznámil bance a žalobkyni b) ukončení shromažďování podkladů a vyzval je k vyjádření se k nim.
29. Podáním ze dne 16. 4. 2015 oznámila nesouhlas s provedením opravy žalobkyně a). V tomto podání uvedla, že je na základě smlouvy o zřízení zástavního práva ze dne 27. 11. 2013, s právními účinky vkladu ke dni 2. 12. 2013, zástavním věřitelem ze zástavního práva k předmětným nemovitostem. Žalobkyně a) uvedla, že se s oznámením o opravě seznámila až dne 13. 4. 2015, a to prostřednictvím trestního spisu. Dále namítla, že s ní správní orgán I. stupně vůbec nejednal a oznámení o opravě jí nedoručil, ačkoli se jí zjevně týkalo. Dodala, že opravovat chyby lze podle § 36 katastrálního zákona pouze na základě jednoduchých právních úvah, nelze jím řešit sporné právní otázky jako je například pořadí zástavního práva. Žalobkyně a) navrhla provedenou opravu zrušit.
30. Žalobkyni a) bylo následně doručeno oznámení o zahájení řízení ve věci opravy chyby v katastrálním operátu. Prvostupňové rozhodnutí bylo doručeno žalobkyni a) a žalobkyni b) dne 6. 4. 2016, bance dne 7. 4. 2016. V odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že na základě podání žalobkyně b) ze dne 6. 2. 2013 založil dvě záznamová řízení. V řízení sp. zn. Z-3749/2013-209 provedl na základě smlouvy o postoupení pohledávky změnu zástavního věřitele ze zástavního práva k předmětným nemovitostem z banky na žalobkyni b). V řízení Z-2586/2013-209 na základě ohlášení žalobkyně b) o splnutí práv zástavního věřitele a povinností zástavního dlužníka v osobě žalobkyně b) provedl výmaz zaniklého zástavního práva. Dále konstatoval, že se v rámci prvního záznamového řízení dopustil zřejmého omylu, protože neověřil, zda smlouva o postoupení pohledávky je skutečně účinná a zda tedy ke změně věřitele a tím následně i k zániku zástavního práva došlo. Správní orgán I. stupně uvedl, že v řízení o opravě chyby nerozhoduje o vzniku nebo zániku zástavního práva ani o tom, v jakém pořadí je zástavní právo toho kterého zástavního věřitele, ale pouze o opravě chyby, k níž došlo při vedení a obnově katastru. Správní orgán I. stupně tedy opravil chybu, k níž došlo zřejmým omylem spočívajícím ve vymazání zástavního práva bez toho, že by měl doklady o tom, zda předložená smlouva o postoupení pohledávky byla účinná a zda došlo k zániku zástavního práva splnutím zástavce a zástavního věřitele. Došlo tak k uvedení katastrálního operátu do souladu s listinou založenou ve sbírce listin.

31. Proti tomuto rozhodnutí se odvolaly jak žalobkyně a), tak žalobkyně b). Žalobkyně a) v odvolání uvedla, že nabyla zástavní právo v dobré víře, že toto má první pořadí a odkázala na § 980 odst. 2 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (dále jen „o. z.“). Žalobkyně a) je přesvědčena, že není v kompetenci katastrálního úřadu následně posuzovat existenci jednou již vymazaného zástavního práva a jednostranným úkonem ho znovu zapsat. Došlo tím k zásahu do hmotněprávního postavení žalobkyně a) a do práv, která nabyla v dobré víře. Žalobkyně a) rovněž poukázala na to, že jí oznámení o opravě nebylo doručeno. Dále odkázala na komentář k § 36 katastrálního zákona a zdůraznila, že zástavní právo bylo možné znovu zapsat pouze na základě soudního rozhodnutí v občanskoprávní věci. Žalobkyně b) v odvolání rovněž uvedla, že opravu nebylo možné provést a zástavní právo banky bylo zapsáno v rozporu se zákonem. Žalobkyně a) i žalobkyně b) shodně navrhy, aby jejich nesouhlasu bylo vyhověno a zástavní právo banky nebylo zapsáno.
32. Ve vyjádření k podaným odvoláním banka uvedla, že se s postupem správního orgánu I. stupně ztotožňuje, a dodala, že v jednání jednatelky žalobkyně b) je spatřována rovněž trestní odpovědnost. V dalším vyjádření poukázala na to, že soud v občanskoprávním řízení dosud nerozhodoval o určení, zda tu zástavní právo je či není. Banka setrvala na právním názoru, že ke splnění odkládací podmínky ve smlouvě o postoupení pohledávky nedošlo, a tudíž nemohlo dojít ani ke změně v osobě zástavního dlužníka ani k výmazu zástavního práva banky, které nikdy na žalobkyni b) nepřešlo. Žalobkyně b) tudíž nikdy nemohla účinně navrhnout provádění změn katastrálnímu úřadu. Odmítla rovněž tvrzení žalobkyně a) a dodala, že tato nemohla být účastníkem řízení, neboť ohlášení změn osoby a zástavního věřitele a zániku zástavního práva bylo podáno dne 6. 2. 2013 a bylo provedeno záznamem ještě podle zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „starý katastrální zákon“). Výklad § 36 katastrálního zákona podaný žalobkyní a) je zavádějící, neboť tu žádný spor o zástavní právo banky není. Došlo k tomu, že správní orgán I. stupně byl uveden v omyl, přičemž provedl záznam v katastru, aniž by si prověřil obsah předložené listiny. K zásahu do hmotněprávního postavení žalobkyně a) nemohlo dojít, protože zástavní právo banky nikdy nezaniklo.
33. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Předeslal, že funkce katastru je toliko evidenční, orgány na úseku zeměměřictví a katastru nejsou oprávněny činit si závěr o případné neplatnosti nabývacích titulů ani o skutečném vlastnickém právu. Dále uvedl, že změny v katastru nemovitostí může provádět pouze na základě ohlášení doloženého příslušnými listinami. Žalovaný rovněž poukázal na to, že návrhu na opravu chyby není povinen vyhovět a provede ji pouze, pokud zjistí, že stav v katastru nemovitostí neodpovídá obsahu listin založených ve sbírce listin. Rozhodnutím v řízení o opravě chyb v katastrálním operátu se řeší pouze otázka, kdo bude evidován jako vlastník určitých nemovitostí v katastru nemovitostí. Rozhodnutí tak nemá hmotněprávní účinky, nýbrž jen účinky evidenční, a nezasahuje se jím do soukromoprávních vztahů. Institut opravy chyb v katastrálním operátu tedy slouží pouze k uvedení údajů do souladu s listinami založenými ve sbírce listin a není prostředkem k rozhodování o správnosti zápisu věcného práva k nemovitostem. V této souvislosti odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 9 As 53/2010 - 81, ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 As 46/2008 - 134, ze dne 7. 8. 2006, č. j. 2 As 58/2005 - 125, ze dne 36. 6. 2014, č. j. 9 As 121/2013 - 29 nebo ze dne 30. 5. 2008, č. j. 7 As 61/2007 - 88, a na rozsudek zdejšího soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 46 A 19/2012 - 22.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

34. Žaloba byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
35. Návrh osoby zúčastněné, aby řízení bylo přerušeno do doby pravomocného skončení trestního řízení vedeného v souvislosti s některými skutkovými okolnostmi majícími vztah k projednávané věci, soud posoudil podle obsahu jako podnět k přerušení řízení, neboť osoba zúčastněná má toliko práva vymezená v § 34 odst. 3 s. ř. s., přičemž právo podávat procesní návrhy mezi ně nepatří. K přerušení řízení však soud důvody neshledal. Pravomocný výsledek trestního řízení nemůže nijak ovlivnit závěry soudy v projednávané věci. Žádná skutková okolnost ani právní posouzení neodvisí od toho, zda v jednání, kterým bylo dosaženo provedení záznamu do katastru, je spatřován trestný čin. Jak je vysvětleno dále, předmětem soudního přezkumu není, za jakých okolností k provedení záznamu došlo, podstatné je pouze to, že k němu došlo.
36. Dokazování soud neprováděl, neboť o podaných žalobách rozhodl pouze na základě obsahu správního spisu, který dle judikatury nevyžaduje provádění dokazování (např. rozsudek NSS ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008 - 117, č. 2383/2011 Sb. NSS) a v němž se navíc většina navržených listin nachází. Ty navržené důkazy, které obsahem správního spisu nejsou, se týkají okolností nerozhodných pro posouzení sporu [zejm. soukromoprávních vztahů žalobkyň a banky, insolvenčního řízení žalobkyně b) či trestního stíhání její právní zástupkyně (bankou navržený protokol o hlavním líčení Městského soudu v Praze ze dne 30. 10. 2019 a celý trestní spis jmenovaným soudem vedený pod sp. zn. 45 T 4/2017)]. Veškeré důkazní návrhy účastníků řízení i banky soud proto zamítl jako nadbytečné.

Posouzení žalobních bodů

37. Soud pro úplnost předesílá, že záznamová řízení byla vedena ještě podle právní úpravy řízení ve věcech katastru účinné do 31. 12. 2013, řízení o opravě chyby bylo vedeno již podle právní úpravy účinné od 1. 1. 2014.
38. Podle § 7 odst. 1 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, ve znění účinném do 31. 12. 2013 (dále jen „zákon o zápisech“), platilo, že *„[p]ráva uvedená v § 1 odst. 1, která vznikla, změnila se nebo zanikla ze zákona, rozhodnutím státního orgánu, příklepem licitátora na veřejné dražbě, vydržením, přírůstkem a zpracováním, se zapisují záznamem (dále jen "záznam") údajů na základě listin vyhotovených státními orgány a jiných listin, které podle zvláštních předpisů potvrzují nebo osvědčují právní vztahy, do katastru. Práva, která se do katastru zapisují podle § 1 odst. 2 na základě zvláštního zákona, se zapisují způsobem obdobným záznamu.“*
39. Podle § 8 odst. 1 zákona o zápisech *„[k]atastrální úřad zjistí, zda je předložená listina bez chyb v psaní nebo počtech a bez jiných zřejmých nesprávností a zda navazuje na dosavadní zápisy v katastru.“*

40. Podle § 8 odst. 2 zákona o zápisech „[j]e-li listina vyhotovena státním orgánem nebo jiná listina způsobilá k vykonání záznamu, provede katastrální úřad zápis do katastru, jinak vrátí listinu tomu, kdo ji předložil.“

41. Podle § 36 katastrálního zákona platí:

„(1) Na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly

a) zřejmým omylem při vedení a obnově katastru,

b) nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím právním předpisem.

(...)

(3) Oznámení o provedené opravě nebo o tom, že opravu na návrh neprovedl, protože se nejedná o chybu, doručí katastrální úřad vlastníkovi a jinému oprávněnému. Současně je poučí o možnosti postupu podle odstavce 4.

(4) Sdělí-li do 30 dnů od doručení oznámení vlastník nebo jiný oprávněný katastrálnímu úřadu, že s provedenou opravou nebo s tím, že se nejedná o chybu, nesouhlasí, vydá katastrální úřad rozhodnutí ve věci.“

42. Mezi účastníky není sporný skutkový stav, tak jak jej soud zrekapituloval výše, neshodují se pouze v jeho právním hodnocení. Ani soud nezjistil při studiu správního spisu předloženého žalovaným žádné odchylky od tvrzení účastníků. Z takto zjištěného skutkového stavu, který není sporný, bude soud dále vycházet. Mezi účastníky je tak především sporné, zda žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, mohl v řízení o opravě chyby v katastrálním operátu obnovit zápis zástavního práva ve prospěch banky poté, co v dříve vedeném řízení provedl záznam, spočívající v jeho vymazání. Tato otázka je také předmětem soudního přezkumu. V této souvislosti pak je mezi žalobkyní b) a žalovaným (a též bankou) sporné, zda smlouva o postoupení pohledávky mezi bankou a žalobkyní b) byla způsobilým podkladem pro provedení záznamu. Žalobkyně a) naproti tomu poukazuje na svoji dobrou víru ohledně neexistence zápisu žádného zástavního práva v katastru v době, kdy byl podán návrh na vklad zástavního práva v její prospěch jako zástavní věřitelky. Tyto související otázky předmětem soudního přezkumu nejsou a soud se k nim vyjádří jen v rozsahu, v jakém to bude nezbytné pro posouzení věci. Je tomu tak proto, že soud si na otázku platnosti či účinnosti právních jednání může učinit právní názor, není však povolán řešit spor o soukromé právo, jehož výsledek není pro jeho rozhodování podstatný. Rovněž platí, že soud k nyní podaným žalobám přezkoumává rozhodnutí o opravě chyby v katastrálním operátu, a nikoli řízení o provedení záznamu do katastru, jakkoli z jeho povahy a účinků soud bude vycházet.

43. Podle ustálené judikatury Nejvyššího soudu (srov. např. usnesení ze dne 26. 9. 2005, sp. zn. 30 Cdo 2191/2005) měl za účinnosti právní úpravy účinné do 31. 12. 2013 záznam v katastru nemovitostí pouze deklaratorní (evidenční) účinky. Záznamem se do katastru nemovitostí zapisovala práva, která vznikla, změnila se nebo zanikla nezávisle na provedení záznamu, tedy nezávisle na činnosti katastrálního úřadu. S tím souviselo i to, že existence těchto práv nebyla závislá na tom, zda jsou, či nejsou do katastru zapsána. Záznam proto neměl právotvorné (tedy konstitutivní) účinky, ale pouze účinky evidenční. Při provedení záznamu se proto také nevydávalo žádné rozhodnutí. Katastrální úřad byl

pouze oprávněně zjistit, zda předložená listina je bez chyb v psaní nebo počtech, bez jiných zřejmých nesprávností a zda navazuje na dosavadní zápisy v katastru. V případě, že listina vyhovovala těmto požadavkům, katastrální úřad záznam provedl. Podrobnosti jeho postupu dále rozváděly § 39 až 46 vyhlášky č. 26/2007 Sb., kterou se provádí zákon o zápisech a starý katastrální zákon, ve znění účinném do 31. 12. 2013.

44. Této povaze záznamu odpovídalo stanovení pořádkové lhůty v § 7 odst. 2 zákona o zápisech k předložení příslušné listiny osvědčující právní skutečnost, jejíž záznam do katastru se navrhuje, jejímž účelem bylo, aby údaje evidované v katastru odpovídaly aktuálním právním vztahům. Současně také podle konstantní judikatury Nejvyššího soudu platí, že stav katastru nemá přednost před skutečnými vlastnickými vztahy (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 10. 2010, sp. zn. 22 Cdo 4945/2008). Tento závěr lze obdobně aplikovat na existenci jiných práv, které se do katastru zapisují, v nyní souzené věci práva zástavního, neboť na něj i § 7 odst. 1 zákona o zápisech výslovně odkazuje. Jinými slovy, určitého práva se lze domáhat bez ohledu na to, zda je zapsáno v katastru nemovitostí (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 9. 2000, sp. zn. 22 Cdo 389/99). Stranou je v tuto chvíli možné ponechat postavení dobrověrného nabyvatele určitého práva jednajícího v důvěře v údaje zapsané do katastru nemovitostí. Byť této otázky žalobkyně a) věnuje v žalobě značnou pozornost, nemá její argumentace pro rozhodnutí soudu v této věci žádný význam a nadto to není ani toto soudní řízení, v němž se by se měla žalobkyně a) své dobré víry dovolávat.
45. Žalovaný v záznamovém řízení vyšel zjevně z toho, že došlo jak k právně účinnému postoupení pohledávky banky za manžely Š. žalobkyni b), tak k převodu vlastnického práva k dotčeným nemovitostem z manželů Š. na žalobkyni b). Dovodil, že došlo k zániku zástavního práva splnutím práva zástavního věřitele a povinnosti zástavního dlužníka s odkazem na § 584 obč. z. Na základě předložených listin a ohlášení zániku zástavního práva k dotčeným nemovitostem zástavní právo banky záznamem vymazal. Jak soud vyložil shora, v žádném případě nemohlo vykonáním záznamu dojít ke vzniku, změně či zániku práv osob, a to již jen s ohledem na pouhý evidenční charakter záznamu. Provedený záznam pouze deklaroval to, o čem byl patrně katastrální úřad přesvědčen, že v právních vztazích účastníků nastalo. Následně, na základě návrhu banky na provedení opravy chyby v katastrálním operátu, dospěl správní orgán I. stupně ve stručnosti k závěru, že smlouva o postoupení pohledávky nikdy právní účinnosti nenabyla, neboť nebyla splněna odkládací podmínka spočívající v zaplacení kupní ceny za pohledávku žalobkyni b) bance. Správní orgány obou stupňů dospěly shodně k závěru, že chybou správního orgánu I. stupně došlo k provedení záznamu ohledně skutečností, které podkladové listiny neosvědčovaly. Výmaz zástavního práva banky tak byl proveden, aniž by k tomu byly splněny zákonem stanovené předpoklady. Správní orgán I. stupně návrhu na provedení opravy vyhověl a zápis zástavního práva banky obnovil. Tento postup žalovaný aproboval.
46. Otázkou, v kterých případech a za jakých okolností jsou katastrální úřady oprávněny provádět opravy v katastrálním operátu, se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, a to povětšinou ještě za účinnosti předchozí právní úpravy opravy chyb v katastrálním operátu, obsažené do 31. 12. 2013 v § 8 starého katastrálního zákona. To však na aktuálnosti uvedených judikatorních závěrů nic nemění a tyto jsou i nadále použitelné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2016, č. j. 9 As 242/2015 - 55). V rozsudku ze dne 12. 5. 2016, č. j. 6 As 166/2015 - 27, NSS uvedl, že „[k]atastrální úřad je (...) oprávněn (a

povinen) opravit pouze takové údaje v katastru, které jsou chybné v důsledku zřejmého omylu. To znamená, že musí existovat rozpor mezi údaji katastru a listinami založenými ve sbírce listin. Zápis v katastru je podmíněn jednak existencí listiny, jednak tím, že tato listina má určitý obsah a že z jejího obsahu vyplývá závěr o existenci či neexistenci určitých práv nebo povinností vztahujících se k nemovitosti. Katastrální úřad se sice nevyhne vedle ověření, že určitá listina existuje a splňuje předepsané formální a obsahové náležitosti, také v určité míře i její interpretaci, tedy vyvození, jaká práva nebo povinnosti z listiny vyplývají, ale při opravě chybného údaje v katastru však nemůže vybočit ze své evidenční role a při rozhodování o opravě chybného údaje fakticky nalézat právo, tedy i posuzovat, za jakých podmínek práva vznikají, zanikají, mění se jejich obsah, přecházejí na jiné osoby apod. To přísluší pouze soudům v občanskoprávním řízení. Proto katastrální úřad může v řízení o opravě chyby katastru činit jen základní a jednoduché právní úvahy vycházející z obsahu jím zkoumaných listin a nemůže řešit sporné právní otázky.“ (zvýrazněno soudem; obdobně též rozsudek NSS ze dne 8. 8. 2006, č. j. 2 As 58/2005 - 125, publikovaný pod č. 986/2006 Sb. NSS).

47. V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud rovněž odkázal na přílehlavý závěr komentářové literatury, podle níž lze za zřejmý omyl považovat takovou chybu, která je jasná každému odborníkovi na danou oblast (srov. E. Barešová, P. Baudyš: Zákon o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem, Komentář, 3. vydání, C. H. BECK, Praha 2002, str. 227). Pojmem „zřejmý omyl“ v souvislosti s postupem opravy chyb v katastrálním operátu podle § 8 starého katastrálního zákona se Nejvyšší správní soud podrobně zabýval i v rozsudku ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 - 103, publikovaném pod č. 2098/2010 Sb. NSS, ve kterém dospěl k závěru, že tento neurčitý právní pojem je třeba vykládat vždy v souvislosti s konkrétním případem. Obecně sem lze zařadit jak omyl týkající se skutkových okolností (*error facti* - zejména případy chyb v psaní a počítání, jako zápis jiných údajů, zápis údajů neobsažených v podkladové listině či např. i opomenutí zapsat údaj v podkladové listině obsažený) tak omyl právní (*error iuris* - např. zápis právního vztahu, který právní řád nezná, či zápis skutečnosti na základě listiny, která nesplňuje požadavky stanovené katastrálním zákonem). Tento omyl bude přitom pravidelně způsoben činností pracovníka katastrálního úřadu. Omyl je totiž charakteristický vždy tím, že je v něm obsažen lidský činitel. Jako omyl proto nelze posuzovat objektivní skutečnosti způsobující nesoulad katastru se skutečným stavem (např. změnu právní úpravy zápisů do katastru či zničení katastrálního operátu v důsledku požáru či povodně: zde nelze rozpor se skutečným stavem napravit opravou zřejmého omylu, nýbrž cestou revize či obnovy katastrálního operátu).
48. Ze závěrů tohoto rozsudku vycházel Nejvyšší správní soud i v dalším rozsudku ze dne 25. 2. 2011, č. j. 5 As 88/2009 - 75, v němž dovodil, že zřejmým omylem při vedení a obnově katastru může být i zápis skutečnosti do evidence nemovitostí bez doložení zákonem požadované podkladové listiny. V tam posuzované věci bylo sporné, zda výměra určité pozemkové parcely aktuálně evidovaná v katastru nemovitostí (87 m²) byla správná, nebo zda šlo o chybný údaj katastru, který měl být opraven (na výměru 978 m²), jež dle tvrzení navrhovatele opravy odpovídala skutečné výměře pozemku. Závěry tohoto rozsudku se tak přibližují tvrzení žalovaného, že i on vyšel z toho, že záznam byl vykonán bez doložení listiny, která by pro jeho provedení svědčila. Soud tak považuje za potřebné vysvětlit, proč závěry tohoto rozsudku na nyní souzenou věc nedopadají. V první řadě šlo o spor o opravu provedenou z moci úřední v roce 1995 spočívající v opravení zapsané větší výměry evidované pozemkové parcely na výměru nižší, když katastrální úřady dovodily, že k jejímu zapsání v roce 1970 došlo bez předložení potřebné listiny. Následně pak

katastrální úřady nevyhověly návrhu vlastnice na opravu spočívající ve vrácení údaje o výměře z roku 1970, přičemž tento postup správní soudy aprobovaly.

49. Jde tak o situaci diametrálně odlišnou, neboť opravou chyby z roku 1995 byly údaje evidované v katastru uvedeny do souladu s listinami, které byly k tomuto pozemku založeny ve sbírce listin. V nyní souzené věci je tomu však jinak, neboť listina k provedení záznamu předložena byla, sporný je však její obsah a právní účinnost. V této souvislosti je nutné poukázat i na to, že vymezení parcely je jen evidenční záležitostí a ničeho nemůže měnit na vlastnickém právu k pozemku, k čemuž dospěl i Nejvyšší správní soud v rozebíraném rozsudku. Proto také soudy nemohou určovat, jaká je ve skutečnosti výměra parcely, neboť stanovení výměry parcely je jen věcí katastrálního úřadu, který parcely eviduje. To vyplývalo z § 19a odst. 5 starého katastrálního zákona a nyní totéž plyne z § 50 odst. 2 katastrálního zákona. Nelze tedy učinit pašální závěr o tom, že lze v řízení o opravě chyby označit za chybu či omyl jakoukoli skutečnost, která podle názoru katastrálního úřadu neplynula z podkladových listin předložených dříve katastrálnímu úřadu.
50. Za přípustnou opravu správní soudy považují například opravu hranice mezi parcelami, pokud jejich evidence před provedením opravy nemá oporu v založených listinách (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 7 As 131/2012 - 2, publikovaný pod č. 2902/2013 Sb. NSS, či rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 30. 3. 2006, č. j. 6 Ca 271/2004 - 81, publikovaný pod č. 1558/2008 Sb. NSS). Za zřejmý omyl ve smyslu § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona však nelze považovat případně věcně nesprávné rozhodnutí o povolení vkladu, ani zápis, který je v souladu s tímto rozhodnutím proveden (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2016, č. j. 9 As 242/2015 - 55). Úvahu, že katastrální úřad může v řízení o opravě chyby katastru činit jen základní a jednoduché právní úvahy vycházející z obsahu jím zkoumaných listin a nemůže řešit sporné právní otázky s odkazem na § 8 starého katastrálního zákona, Nejvyšší správní soud zopakoval též v rozsudku ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 90/2012 - 65, publikovaném pod č. 2969/2014 Sb. NSS. V něm uzavřel, že katastrální úřad není oprávněn posuzovat spornou právní otázku, ve stručnosti, zda věcné břemeno zřízené ve prospěch určité právnické osoby zaniklo, či nikoli.
51. V rozsudku ze dne 13. 3. 2013, č. j. 7 As 187/2012 - 31 pak Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „[o]myl ve smyslu ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona musí být zřejmý, tj. jednoznačně seznatelný. Postupem podle ust. § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona nelze napravit jakýkoliv nesoulad mezi evidovanými údaji a skutečností. Pokud subjekt namítá existenci chyby, která je nejasná nebo sporná, může se ochrany svých práv domoci především u civilních soudů, například cestou žaloby na určení existence jím tvrzeného práva [§ 80 písm. c) o. s. ř.]. Závěr o tom, že tvrzená chyba v údajích evidovaných v katastru nemovitostí není zřejmým omylem, tedy sám o sobě nemůže být považován za odmítnutí spravedlnosti. Subjekt dotčený touto chybou má vždy otevřenu cestu, jak se u soudu domoci věcného přezkumu toho, zda mu dané právo svědčí či nikoliv. Je přitom na něm, aby správně vyhodnotil, pro který procesní postup jsou splněny zákonné podmínky.“
52. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že zřejmým omylem ve smyslu § 8 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona může být pouze omyl, který byl způsoben výhradně lidským faktorem, přičemž se musí současně jednat i o omyl jednoznačně zjištěný, zřejmý každému bez nějakého bližšího zkoumání. Chyby v katastru, k jejichž zjištění se katastrální úřad neobejde bez podrobného zkoumání právní a skutkové stránky případu,

nejsou způsobeny zřejmým omylem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2017, č. j. 10 As 307/2016 - 38). Opravou chyby v katastru nelze napravit nesoulad mezi evidovanými údaji a faktickým stavem v terénu, případně chyby, které jsou nejasné či sporné. Smyslem řízení o opravě chyby, jsou-li pro provedení opravy splněny zákonné podmínky, je uvedení evidovaných údajů do souladu se skutečným obsahem listin, které má katastrální úřad k dispozici a současně nevznikají žádné pochybnosti o tom, které údaje jsou správné. Nemusí se na druhé straně jednat o skutečnosti, na kterých se dotčené osoby vždy shodnou, a není tedy podmínkou pro provedení opravy zjištění, že jí nikdo neodporuje. Ze skutečnosti, že je navrhovaná oprava chyby akceptována bez výhrad, či že naopak s ní některé dotčené osoby nesouhlasí, nelze dovozovat, že je přípustná a naopak.

53. Pro vyslovení závěru, zda předmětnou opravu chyby bylo možné provést, či nikoli, není podstatné, zda byly, nebo naopak nebyly splněny podmínky pro vykonání záznamu, spočívajícího ve výmazu zástavního práva banky. Na tento úkon katastrálního úřadu je nutno pohlížet jako na uskutečněný bez ohledu na to, jestli pro něj byly splněny podmínky, či nikoli. Je nepochybné, že i přes poměrně stručnou právní úpravu provedení záznamu v § 7 a 8 zákona o zápisech bylo povinností katastrálního úřadu ověřit, zda předložené listiny skutečně osvědčují vznik, změnu nebo zánik příslušného práva a zda tak jsou způsobilým podkladem pro jeho vykonání. Pokud se při této své činnosti dopustil katastrální úřad chyby či právního omylu, pak to ještě bez dalšího neznamena, že je možné provést opravu neformálně postupem podle § 36 katastrálního zákona. To by totiž byl velmi zjednodušující pohled na pojem chyby, kterou je možno opravit jen ve zcela striktně vymezených mantinelech. Právní úprava nepřipouští, aby katastrální úřad opravoval údaje v katastrálním operátu jen na základě závěru o tom, že se předtím dopustil chyby a určitý úkon provést neměl.
54. Soud má za to, že za okolností nyní projednávané věci žalovaný ze své role toliko evidenčního orgánu vybočil, a současně, že nebyly naplněny předpoklady, za nichž § 36 katastrálního zákona umožňuje opravu údajů provést. Přitom dává za pravdu žalobkyni a), že žalovaný a před ním správní orgán I. stupně ve skutečnosti řešili spornou právní otázku spočívající v tom, zda smlouva o postoupení pohledávky nabyla či nenabyla účinnosti, což rozhodně nelze podřadit pod základní a jednoduchou právní úvahu, která je každému bez potřeby bližšího zkoumání okamžitě zjevná. Na druhé straně však nelze žalobkyni a) přisvědčit v tom, že by opravou chyby bylo zasaženo do jejích soukromých práv v tom smyslu, že by jí nějaké právo vzniklo, změnilo se či zaniklo (srov. závěry uvedené ve shora citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 58/2005 - 125). Ke vzniku, změně či zániku práva nemohlo dojít již pojmově, neboť jak soud výše vyložil, skutečnost, zda určité právo je či není v katastru nemovitostí zapsáno, ještě neodpovídá na otázku, zda toto právo existuje či nikoli. Proto nemohlo zánik zástavního práva banky způsobit to, že jej katastrální úřad vymazal, či jeho vznik to, že jej poté znovu obnovil. To, zda zástavní právo banky existuje, či nikoli, mohou v případě sporu určit pouze soudy v řízení občanskoprávním za podmínek § 80 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů. Nepřímo tento závěr plyne i z § 358 odst. 1 zákona č. 292/2013 Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, z něhož plyne, že soud nařídí prodej zástavy, doloží-li zástavní věřitel zajištěnou pohledávku, zástavní právo k zástavě a kdo je zástavním dlužníkem. Okolnost, zda je zástavní právo též zapsáno v katastru nemovitostí, není rozhodující (srov. též rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 18. 1. 2000, sp. zn. 21 Cdo 1549/99).

55. Jakkoliv proběhlé změny údajů v katastru nemovitostí ani napadené rozhodnutí nebyly s to změnit soukromoprávní realitu v otázce existence či pořadí zástavních práv, bezpochyby žalobkyně byly napadeným rozhodnutím dotčeny v jejich právních sférách.
56. Není úkolem soudu v tomto řízení zkoumat a objasňovat, proč správní orgán I. stupně postupoval při výmazu zástavního práva tak, jak postupoval. Jinak než jiným právním pohledem na věc však nelze zdůvodnit postup, kdy nejprve byly listiny vyhodnoceny jako osvědčující zánik zástavního práva banky a poté byly tytéž listiny, aniž by doznaly jakékoli změny, vyhodnoceny jako zánik téhož práva neosvědčující. To ostatně připouští i žalovaný, uvádí-li, že posuzoval podmínky stanovené ve smlouvě o postoupení pohledávky. Nepochopení institutu opravy chyby plyne rovněž z argumentace žalovaného, že žalobkyně b) byla v rámci řízení o opravě chyby opakovaně vyzvána k doložení či doplnění obsahu vedeného spisu. S ohledem na povahu a předmět tohoto řízení však žádné shromažďování podkladů ani dokazování neprobíhá a probíhat nemůže. Podstatou opravy chyby je uvedení údajů v katastru do souladu s listinami, které již ve sbírce listin jsou a nikoli provádění jakéhosi *quasi* dokazování, které by k tomuto zjištění teprve mohlo vést.
57. Podstata opravy může spočívat pouze v uvedení údajů v katastrálním operátu do souladu s podkladovými listinami, o nichž nikdy žádné pochybnosti nevznikly a nejsou. V žádném případě není v rámci opravy chyb v katastrálním operátu možné napravovat omyly v právním vyhodnocení obsahu listiny z toho pohledu, zda tehdy osvědčovala provedení záznamu do katastru, či nikoli. To platí bez ohledu na to, jak věc následně civilní soudy posoudí a že třeba i fakticky potvrdí závěr katastrálního úřadu, že záznam být proveden neměl. Jelikož opravy chyb mohou katastrální úřady provádět i bez návrhu, znamenalo by přijetí výkladu žalovaného o obsahu pojmu „chyba“, že by prakticky kdykoliv mohl zasahovat do provedených záznamů a podle aktuálně provedeného výkladu listin tyto „opravovat“.
58. Jinými slovy, katastrálnímu úřadu v rámci opravy chyby přísluší toliko uvést údaje do souladu s listinami založenými ve sbírce listin, pokud dospěje k závěru, že evidované údaje s nimi v souladu nejsou. V tomto případě však úvaha žalovaného, že provedenou opravou byly údaje v katastru „pouze“ uvedeny do souladu s podkladovými listinami, neobstojí. Žalovaný si totiž protiřečí, pokud na jedné straně tvrdí, že pouze uvedl údaje vedené v katastru do souladu s listinami obsaženými ve sbírce listin, avšak na straně druhé současně tvrdí, že na základě předložené listiny vůbec záznam neměl být proveden. Pokud má platit, že byly „pouze“ uvedeny údaje vedené v katastru do souladu s listinami, pak musely být předložené listiny k vykonání záznamu způsobilé a lze tedy opravovat pouze zjevné chyby, které případně předloženým listinám neodpovídaly (např. chyby v psaní či počtech). Má-li však platit, že záznam vůbec neměl být proveden, pak listiny předložené k provedení záznamu součástí sbírky listin tvořit nemohou, neboť v takovém případě by je správní orgán I. stupně v souladu s § 8 odst. 2 zákona o zápisech jako nezpůsobilé k vykonání záznamu vrátil tomu, kdo je předložil, a nebylo by tedy co opravovat.
59. Obě eventuality jsou tudíž vzájemně neslučitelné, byť se je žalovaný snaží navzájem propojit. Z právě provedené úvahy však vyplývá jediný možný závěr o nesprávném postupu správních orgánů obou stupňů. Správnímu orgánu I. stupně za daných okolností nezbývalo nic jiného, než přijmout jako fakt, že „co se stalo, nelze odestát“, pochopitelně pouze z hlediska evidence v katastru nemovitostí, a návrh na provedení opravy zamítnout.

Žalovaný pak měl prvostupňové rozhodnutí zrušit, neboť pro opravu chyby nebyly splněny podmínky § 36 katastrálního zákona.

60. Adekvátní obranou banky proti chybnému výmazu jejího zástavního práva není podnět k odstranění nesprávnosti zápisu v katastru nemovitostí, ale včasná žaloba proti nezákonnému zásahu či určovací žaloba v občanskoprávním řízení a případně, byla-li jí způsobena škoda, její uplatnění dle právní úpravy odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

61. Soud shrnuje, že žaloba je důvodná a napadené rozhodnutí je třeba pro nezákonnost zrušit (§ 78 odst. 1 věta první s. ř. s.). Byť zjištěné vady plně dopadají i na prvostupňové rozhodnutí, je povinností žalovaného, aby tyto vady vlastním rozhodnutím v dalším řízení, v němž bude vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), odstranil.
62. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, a náhrada nákladů mu proto nenáleží. Žalobkyně měly se svými žalobami úspěch, a náleží jim proto náhrada důvodně vynaložených nákladů řízení.
63. Soud výrokem pod bodem II přiznal žalobkyni a) náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Ty spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobkyně a) advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za čtyři úkony právní služby (za převzetí věci a přípravu zastoupení, sepsání žaloby, podání repliky k vyjádření žalovaného a účast na jednání před soudem v trvání do dvou hodin), u nichž sazba odměny činí dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) 3 100 Kč za jeden úkon (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu), tj. 12 400 Kč. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za čtyři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. 1 200 Kč, celkem tedy 13 600 Kč, vše zvýšeno o částku 2 856 Kč odpovídající 21 % DPH z předchozích částek. Celková výše nákladů, které žalobkyni a) v tomto soudním řízení vznikly, činí 19 456 Kč.
64. Dále soud výrokem pod bodem III přiznal také žalobkyni b) náhradu nákladů řízení účelně vynaložených na uplatnění práv u soudu. Náklady žalobkyně b) spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč a nákladech souvisejících se zastoupením žalobkyně b) advokátem. Tyto náklady jsou tvořeny odměnou za zastupování za tři úkony právní služby (za převzetí věci a přípravu zastoupení, sepsání žaloby a podání repliky k vyjádření), u nichž sazba odměny činí dle advokátního tarifu 3 100 Kč za jeden úkon [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], tj. 9 300 Kč. Náklady zastoupení dále tvoří náhrada hotových výdajů za tři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tj. 900 Kč, celkem tedy 10 200 Kč. Náhradu DPH soud nepřiznal, neboť zástupkyně žalobkyně b) nedoložila, že je plátcem DPH. Celková výše nákladů, které žalobkyni b) v tomto soudním řízení vznikly, činí 13 200 Kč.
65. Za další písemná podání ve věci (zejm. vyjádření zaslané před ústním jednáním) soud s ohledem na jejich krátký rozsah a zejména absenci nové argumentace podstatné pro rozhodnutí ve věci odměnu žalobkyním nepřiznal.

66. Soud proto uložil žalovanému povinnost ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobkyni a) náhradu nákladů řízení v celkové výši 19 456 Kč, a to k rukám zástupce žalobkyně a) Mgr. Matěje Skalického, a povinnost zaplatit žalobkyni b) náhradu nákladů řízení v celkové výši 13 200 Kč, a to k rukám zástupkyně žalobkyně b) JUDr. Ivany Seifertové (§ 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 64 s. ř. s.).
67. Osobě zúčastněné na řízení soud náhradu nákladů nepřiznal, neboť jí neuložil plnění žádných povinností, v souvislosti s nimiž by jí náklady vznikly. Nejsou zde ani žádné důvody zvláštního zřetele hodné pro přiznání náhrady nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha, 11. 2. 2021

Mgr. Jan Čížek, v. r.
předseda senátu